

Ångstdämpande dockteater

RECENSION: I Teater Spektaklets föreställning Min tur får några leksaker sina krämpor helade av en rödnäst mirakeldoktor. John Sjögren får sin sjukhusskräck botad.

Teater

Min tur

Av: Ernst Jandl och Norman Junge

Manus och regi: Margaretha Löfblad

Scenografi och dockor: Eva Grytt

Film och foto: Erik Hinnerdal

Medverkande: Margaretha och Per Löfblad.

Teater Spektaklet, Den Lilla Teatern.

Är man som jag och lider av mer eller mindre fullt utvecklade sjukhusskräck finns just nu, om inte bot, så åtminstone ordentlig lindring att få. Känner man att blotta tanken på kanyler och blodprover gör en lätt svimfärdig kan man bege sig till Den Lilla Teatern och se Teater Spektaklets dockspelstolkning av Ernst Jandls och Norman Junges bilderbok Min tur. Nog för att föreställningen vänder sig till barn mellan 2 och 4 år, men även undertecknade 30-åring fick åtminstone lite av sin sjukhusskräck lindrad av den gulliga och ångstdämpande föreställningen.

Historien kretsar kring leksaksdockan Pinocchio som, rent bokstavligt, brutit näsan – nässpetsen hänger där och dinglar och ser ut att kunna ramla av vilken sekund som helst. Detta föranleder givetvis ett besök hos leksaksläkaren. I väntrummet sitter redan ett helt gäng leksaker, som alla väntar på att det snart ska bli deras tur. De lider alla av rätt så allvarliga krämpor. Pingvinen saknar vingar, ankan sitt ena hjul, den sjukhusskraje nallen (jo då, jag identifierar mig starkt med honom) har brutit armen. Värst är det dock för den stackars grodan, som förutom ett stort plåster på skallen också verkar lida av en djup depression, samt ett riktigt taskigt självförtroende.

En efter en kommer de helade ut från mirakeldoktorn. Man kan dock, med tanke på doktors suspekt fylleröda näsa, undra vad det egentligen är för medicin han håller i sina patienter. Grodan kommer i vilket fall som helst ut från doktorn på ett sprudlande, för att inte säga berusat, humör. Hans självförtroende är pånyttfött. Nu ska han ut och göra stan och ”pussa flickor”. Och till kvällen kan man ana att han inte nöjer sig med att vara endast prins, utan faktiskt kung, i baren. Till sist blir det så Pinocchios tur och, jo då, det hela får ett lyckligt slut.

Margaretha och Per Löfblad har här skapat en trivsamt föreställning där inte minst Eva Grytts fina dockor, som nästan på pricken liknar illustrationerna från originalboken, imponerar. Man har också valt att spränga in några filminslag, där Grytts trädocka spatserar omkring och åker buss, i föreställningen. De är visserligen välgjorda men tillför egentligen ingenting. Och för en generation barn där rörliga bilder alldeles säkert kommer att vara det dominerande mediet känns det mer angeläget att visa på det som är teaterns särart. Teaterns unika magi ligger ju i det som händer här och nu.

Men nästa gång sjukhusskräcken slår till, då vet både jag och barnen till vilken rödnäst mirakeldoktor vi ska vända oss.